

Ab#DUïts

La independència ha ocupat la centralitat política. La majoria dels nostres parlamentaris són independentistes i han ocupat el seu escó per fer la independència, i no per escalfar una simple cadira autonomista amb cul independentista.

Amb un full de ruta pactat, marcat i per tots acceptat, crec que hem fet alguna cosa més que avançar. És evident que l'horitzó que s'ha posat la majoria parlamentària no s'assembla al de Reagrupament. És més, és com un ou i una castanya. Estem orgullosos dels nostres cànons indiscutibles, la Declaració Unilateral d'Independència, per la qual cosa ens anomenen AbDUïts. És la nostra signatura digital per la que ens coneixen i ens coneixeran: DUI.

I, encara que abduïts, reconeixem el valor de la unitat i ens sotmetem lleialment als designis de la majoria política

independentista, que no és, en cap cas, sinònim de perdre les nostres conviccions. Seguim en la nostra feina, en la nostra lluita, en la nostra guàrdia. Ara més que mai ens imposem la salvaguarda de la unitat, la reconstrucció i el creixement de la centralitat i el desplaçament d'aquesta centralitat cap a la DUI.

La nostra decisió de futur passa per no deixar mai de ser els Ab#DUïts de la DUI. Li devem al país estar sempre a punt, no sigui el cas que l'actual full de ruta no funcioni. Aleshores caldrà una implosió interna que eviti el trencament de la unitat, alhora que faci seva la convicció i el compromís de la unilateralitat.

La DUI ha estat sempre el nostre far i arribarà el dia que ho serà de la immensa majoria dels catalans. Aleshores, aquell dia, serem lliures.

Marc Viñolas

Vicepresident de Reagrupament

Sumari

Internacional

Més que House of Cards i Borgen

per Josep Sort

PÀGINA 2

Municipalisme

Moció de suport a la resolució 1/XI

per Francisco Garcia

PÀGINA 3

Cultura

Acció, reacció, compromís ciutadà

per Teresa Casals

PÀGINA 4

Història

Cursus honorum

per Jaume Fernández

PÀGINA 5

Territorials

Sumar al procés

per Ferran Pujol

PÀGINA 6

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra i l'humor de Boet

Més que *House of Cards* i *Borgen*

Els darrers esdeveniments en la política nacional catalana han tingut un notable impacte mediàtic internacional. Després d'uns mesos *missing in action*, la majoria dels grans mitjans globals han tornat a parlar del procés independentista. Certament, alguns ja el donaven per mort i enterrat, com al *The Economist*, que ja no va incloure'n cap referència en el seu *Year in Review 2016*, és a dir, en la revista on assenyala, de forma prospectiva, quins seran els esdeveniments de l'any que s'enceta. Per contra, en les edicions anteriors, sí que en parlava.

Però la realitat és tossuda, ni que sigui en el darrer segon, del darrer minut, de la darrera hora, del darrer dia, o quasi, la notícia d'un acord polític *in extremis* va donar la volta al món. Només cal llegir les dotzenes d'articles i veure els vídeos que s'han penjat a la xarxa tant del pacte, com de la sessió d'investidura del nou President, com els actes de jurament del càrrec presidencial i, posteriorment, dels membres del nou govern.

Un desenllaç que va sorprendre a molts, podríem dir que a tothom, i que va deixar bocabadats als espanyols, que ja se les prometien molt felices.

Tanta va ser la sorpresa que, en el que tal vegada s'ha convertit en el més gran dels elogis, el corresponal del *Financial Times*, un diari que sempre ha apostat per la ja desapareguda i enterrada tercera via, ha qualificat l'acord com un desenllaç que fins i tot supera els de sèries de política ficció de referència com *House*

of Cards o *Borgen*. Ras i curt, situar la política catalana en el nivell d'aquestes produccions amb un gran impacte en la cultura popular és, no cal dir-ho, un enorme reconeixement. O si no, preguntem-nos quan la política espanyola, per exemple, ha rebut una menció d'aquest tipus. Mai.

Més enllà, però, d'aquest detall, hi ha altres realitats. El procés català obté cada cop un pes específic en la política europea. A Bèlgica, per exemple. On els partits flamencs volen un posicionament clar del govern federal a favor de la Independència de Catalunya.

Fins i tot el mefistofèlic president del Parlament Europeu, Martin Schultz, dubta de forma evident, durant deu llargs segons, abans de contestar de forma rutinària. Senyal que es troba en un mar de dubtes. Probablement, intueixo, només va reaccionar després de rebre una coça per sota la taula, del seu Cap de Comunicació, l'espanyolista, però català, Jaume Duch, que

s'asseia al seu costat. Duch, no cal dir que és un dels peons espanyols a Brussel·les que intenta, dia sí i dia també, actuar de tallafocs de tota reivindicació catalana a Europa.

No puc acabar aquest article, òbviament, sense referir-me al fet que en el nou govern del president Puigdemunt, hi ha un conseller d'Afers Exteriors, que també assumeix les competències de Relacions Institucionals i Transparència. És una gran notícia. El seu titular és en Raül Romeva, que compta amb una llarga experiència, deu anys, en la europolítica. No cal dir que, des d'aquí, li desitjo tota la sort i l'encert necessaris. I no tinc cap dubte que els tindrà. Aquesta nova etapa, jeràrquicament reforçada, dels Afers Exteriors ha de ser clau per aconseguir triomfs en les relacions internacionals i, encara diria més, en les relacions diplomàtiques.

Després dels fracassos desastrosos protagonitzats pel ministre sideral García Margallo, en boicotejar la política exterior del president Mas, ara estem en situació de llançar una ofensiva en tota regla per aconseguir el suport d'estats i d'organitzacions internacionals. Tenim un president, un govern i un parlament clarament i desacomplexadament favorables a la Independència. I n'hem de treure profit i jugar bé les nostres cartes. Que són molt bones.

Josep Sort

Moció de suport a la resolució 1/XI del Parlament de Catalunya

La meva primera intervenció “rellevant” al Ple de l’Ajuntament de Vic va ser la defensa de la “MOCIÓ DE SUPORT A LA RESOLUCIÓ 1/XI DEL PARLAMENT DE CATALUNYA”, moció que el consistori va aprovar sense cap dificultat.

Com ja sabeu, aquesta moció era una proposta de l’Associació de Municipis per la Independència i per l’Associació Catalana de Municipis (<http://www.municipisindependencia.cat/wp-content/uploads/2015/11/151110-mocio-de-suport-a-la-resolucio-1-XI-del-parlament-de-Catalunya.pdf>).

Quan, per primera vegada, vaig tenir accés a resolució, vaig quedar sorprès, ... gratament sorprès. La contundència de molts dels seus punts era, com a mínim, encomiable. Per això, em vaig emocionar quan els membres de l’Equip de govern van trobar ben lògic que la presentés jo com a representant que sóc de Reagrupament.

Personalment crec que els ajuntaments acabaran tenint un paper essencial en aquest procés que ha de conduir-nos a la llibertat del nostre poble. O, si més no, crec que hem d’estar atents i preparats per fer el que calgui i quan calgui. Els Consistoris dels municipis catalans, a més, hem d’estar al costat del nou Parlament sorgit del 27S i investit el 12 de gener que, per cert, amb aquesta majoria tan delicada,

segurament necessiti un cop de mà.

És igual quines siguin les competències dels ajuntaments. Hem de tocar de peus al terra, no podem oblidar-nos dels nostres problemes, les nostres obligacions del dia a dia municipal; no podem deixar de banda els carrers, les nostres cases, la mobilitat, la convivència, les deixalles, els sorolls, les associacions, la pobresa energètica... En definitiva, els regidors ens devem als nostres veïns, als ciutadans. Uns ciutadans que, no ho oblidem, també ens han elegit conscients que defensem una ideologia concreta. Estic segur que cap dels veïns que van votar la llista de la qual jo formava part no volien que ens mantinguéssim allunyats de la situació política del nostre país, ans el contrari, i menys quan tothom sabia que diferents membres de Reagrupament Independentista de Catalunya

formaven part d’aquesta llista.

Com a regidor de Medi Ambient i Món Rural, estic portant tasques que esperem que millorin la qualitat de vida dels vigatans. Ni ha de simples i també de complicades. Des de pavimentar camins rurals, fins a engegar la recollida d’escombraries porta a porta, passant per la millora de la senyalització de la ruta municipal de l’anella verda.

Però com a regidor membre de Reagrupament Independentista de Catalunya em dec al país: per això va ser un honor per a mi portar i defensar la “MOCIÓ DE SUPORT A LA RESOLUCIÓ 1/XI DEL PARLAMENT DE CATALUNYA” davant del Ple de l’Ajuntament de Vic el 3 de desembre del 2015.

Josep Ramon Soldevila

Acció, reacció, compromís ciutadà

Ara sí. Sembla que estem arribant al final del procés que ens ha de portar a la independència. Quan semblava que la situació de paràlisi ens portaria indefectiblement a convocar noves eleccions, el pas al costat del president Mas va permetre desbloquejar la situació i formar govern. No han estat gens fàcils ni de viure ni d'entendre els tres mesos que han passat des del 27 de setembre fins a la formació del nou govern, però deixem l'anàlisi d'aquest període per a la història. Ara, l'objectiu és la independència i tot s'ha de subordinar a la consecució d'aquest objectiu.

Tenim govern, tenim president i el llenguatge es clarifica. Sense embuts, es parla d'estat propi. És cert que encara rebem missatges no ben bé equivalents. Parlo, concretament de la possibilitat d'una Declaració Unilateral d'Independència (DUI). Des de la nostra fundació, Reagrupament, ha optat per una DUI per trencar

definitivament amb la nostra submissió a l'estat espanyol. L'experiència d'anys de relació amb l'estat espanyol ens ha portat a la conclusió que una negociació entre iguals amb aquest estat és del tot impossible. I no cal dir que totes les actuacions de menyspreu, d'imposicions, de maltracte de l'estat contra Catalunya no fa altra cosa que confirmar el nostre plantejament inicial. És evident que seria molt millor poder pactar la independència d'una forma civilitzada i per això s'ha intentat i s'està intentant, però per si de cas no fos possible ens tranquil·litza el missatge del vicepresident Raül Romeva. «No treballem per a una declaració unilateral d'independència, però no la descartem».

Catalunya torna a tenir la iniciativa. Espanya, amb un govern en funcions, i amb unes expectatives bastant negres perquè el PP pugui formar govern, té greus dificultats. Sense majoria absoluta, amb un electorat que

no s'ha mantingut tan fidel com esperaven, el PP no podrà actuar amb la contundència que voldria contra Catalunya, com ha fet fins ara. Hem d'aprofitar per fer camí. Tan ràpidament com sigui possible. Explicar-nos bé, establir aliances i anar per feina. Cada passa que Catalunya faci cap a la seva llibertat serà contestada amb l'aplicació de la força de l'estat. Tenim assegurada l'acció i la reacció.

Cal comptar amb la implicació de la ciutadania. Segurament que caldrà demanar-li respostes contundents que li comportaran decisions valentes. No serà qüestió de festes, ara per ara. Per això el govern haurà d'estar a l'alçada i els compatriotes, també. Com va dir el president Puigdemont no és l'hora que ens tremolin les cames... és l'hora del compromís, és l'hora de la veritat.

Teresa Casals

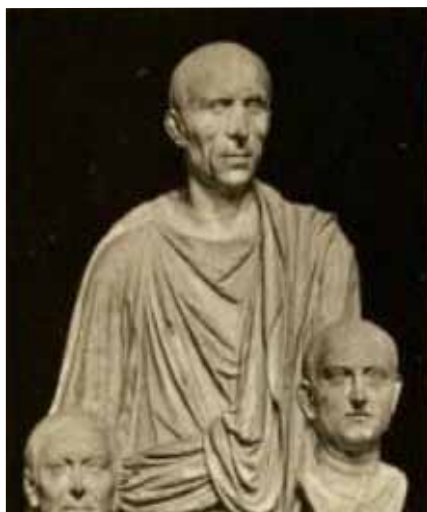
Cursus honorum

En l'antiga república romana, la carrera política estava pautada i molt organitzada. S'anomenava *cursus honorum*, i estipulava per ordre i jerarquia l'accés a les diverses magistratures. I encara feia una cosa molt necessària al meu entendre: establia una edat mínima per assolir els diversos càrrecs, ja que els romans, amb la seva proverbial saviesa política, eren plenament conscients que calia experiència per tal de poder desenvolupar responsabilitats elevades de govern. El jove romà que volia destacar havia de començar pel grau més humil, el *qüestor*, i anar cobrint tots els esglaons fins a arribar a *cònsol*, màxim càrrec executiu de la república. Després podria accedir a *censor* o *príncep del Senat*, tasques amb molt prestigi, però amb menys poder.

Transcorreguts dos mil anys, podem dir que grecs i romans ho inventaren tot en política i que, avui dia, en tot cas, només hi hem afegit matisos.

El president Mas ha estat i és un polític molt romà; de fet, no costa gens imaginar-se'l amb la toga senatorial. Però no és només una qüestió estètica, també ho és de fons. La seva forma austera d'entendre la política l'acosta a figures com la de Cató; i la seva energia i determinació, el farien digne de formar part de la família dels Escipions.

Amb la investidura del president Puigdemont, el president Mas fa un pas al costat i, seguint la millor tradició republicana romana, deixa els seus càrrecs, i no

intenta agafar-se al poder amb un càrrec menor, o una acta de diputat. De fet, podem dir que el president Mas ha seguit de forma impecable un *cursus honorum* contemporani. Ell sap que, per a un català, l'honor de president de la Generalitat és el *súmmum* polític i que, després, només es pot ser *expresident* de la Generalitat. Així doncs, i contradient molts *tertulians* setciències, el president Mas ha tancat, a hores d'ara, impecablement el seu *cursus honorum* amb la més alta *dignitas*.

D'altra banda, en aquest temps farcit de conteses electorals i d'ajudicacions de càrrecs i honors, destaca poderosament el cas invers dels *expresidents* José Montilla i Patxi López. Aquests dos personatges, seguint amb el món clàssic, podrien exemplificar un nou capítol de les vides *paral·leles* de Plutarc.

Ambdós són figures que, de molt joves, i sense cap mena de formació acadèmica ni experiència professional, accedeixen a viure còmodament de la política. Els dos engoleixen

càrrecs polítics fins a arribar, sense guanyar les eleccions, a president de la Generalitat i a lehendakari d'Euskadi. Els dos, sorprenentment ignorants de les llengües pròpies dels països que governen, decideixen contractar classes particulars intensives per tal de millorar en el domini del català, i l'euskera. Això seria lloable, si no hagués estat fet emprant els recursos públics, i no els seus privats per tal de pagar les classes. No crec que sigui la feina d'un govern pagar classes al president per aprendre la llengua del país.

El *paral·lelisme* continua. Un cop les urnes els aparten de la presidència, no decideixen actuar dignament com a *expresidents*, i decideixen continuar les seues carreres polítiques al senat i al congrés, essent Patxi López flamant president del *Congreso de los Diputados*.

Els fets ens diuen més dels polítics que no pas els seus discursos. En aquest cas, queda clar que, ni per a José Montilla ni per a Patxi López, la presidència de la Generalitat i la *lehendakaritza*, no són el *súmmum* de les seves carreres polítiques, fet que, sí que ho seria, si haguessin governat l'estat espanyol. Així doncs, queda clar que la seva adscripció nacional és l'espanyola, i no pas ni la basca ni la catalana. Per altra banda, quant a *dignitas* i *honor*, qualsevol comparació amb el president Mas esdevé vergonyant.

Jaume Fernández

Sumar al procés

Aquestes darreres setmanes i els propers 18 mesos tenim l'objectiu subjacent de sumar més patriotes al procés. La majoria d'opïnadors i analistes polítics focalitzen el creixement en l'espai de l'esquerra, com Podemos. Certament, a primer cop d'ull, pot ser el més natural per la seva posició favorable a un referèndum impossible com a primera acció, menys improbable si es produeix al final del procés.

Això no ens pot fer oblidar altres espais importants per a l'equilibri constituent de la República Catalana com és el món liberal que representava tradicionalment CDC. De la mateixa manera que els liberals entenem el posicionament, les declaracions, etc. de companys socialdemòcrates del procés perquè sabem que es dirigixen a espais on no arribarem els liberals, fora bo que també entengueren que cal un missatge a sectors liberals del País que ajudaran a la consistència del viatge: autònoms, professionals liberals, petits empresaris, emprenedors. Aquests han de poder visualitzar que la Catalunya independent serà una millora ambiental per a poder desenvolupar les respectives activitats. Cal evitar respostes des de dins del procés que titllin aquests missatges de "restadors de l'espai sobiranista".

No podem tenir una Constitució Catalana, el centre ideològic de la qual

sigui la socialdemocràcia. Ha de ser una Constitució que permeti la llibertat democràtica del poble d'escollir en qualsevol moment el sentit del govern en funció dels reptes que al llarg de la nostra futura història ens trobem.

Per això em sembla molt important que la refundació d'aquest espai sigui capitanejada per un personatge com l'expresident Mas, Molt Honorable.

Que els lideratges empresarials i econòmics del País continuïn recolzant el repte sobiranista és cabdal per al nostre èxit. Hem de tenir l'habilitat de generar confiança en el futur, que el model social de Catalunya serà el que decidim entre tots i que no tindrem uns compromisos que ens hipotecarien per tota la vida o no permetrien la viabilitat econòmica de l'Estat català.

Hi ha hagut fet diferencial català perquè tradicionalment ha sigut un lloc on hom ha pogut fer realitat els projectes empresarials que a altres parts d'Espanya li estaven

negats: perquè no hi havia les condicions ambientals idònies. Si som diferents de la mentalitat tòpica del sud d'Europa i la riba mediterrània és perquè tenim una mentalitat favorable als reptes i als emprenedors diferent, més semblant a nord-europeus o països protestants; tot i així, tenim molt camí per davant per a millorar i canviar polítiques.

Per exemple, ens cal una educació formativa més competitiva, ens cal generar icones socials més edificants que l'estrella televisiva, ens cal valorar millor el fracàs empresarial, ens cal posar en valor moltes actituds socials i treure responsabilitats a l'administració pública confiant en el bon saber fer del voluntariat i del compromís social dels ciutadans, etc.

En definitiva, hem de procurar una oferta liberal igual que hi ha en països del nord i el centre europeus.

Ferran Pujol

EL FUTUR ÉS NOSTRE

Som majoria!

De l'autonomia a la independència:

Donem el pas definitiu pel futur del nostre poble.

Per patriotisme i dignitat.

Reagrupa't a www.reagrupament.cat

Reagrupament
Independència i democràcia

"Lola i els peixos morts", un devessall literari agosarat, vital i passat de rosca

Baltasar Porcel, *Lola i els peixos morts*, Columna, Barcelona, 1994

Per començar l'any, els recomano visitar l'exposició que aquests primers dies del 2016 hi ha al Palau Robert de Barcelona amb el títol "Baltasar Porcel. Mallorca, Barcelona, el món". La mostra —comissariada pel crític i escriptor Julià Guillamon— presenta, de forma concisa però completa, la trajectòria de Porcel, com a escriptor i també com a periodista. I el que encara els recomano més i, de fet, aquest també és un propòsit de l'exposició mateixa, és llegir Porcel, un dels autors més destacats dels darrers cinquanta anys de la nostra literatura.

Entre les obres de Porcel, es pot triar i remenar, des de novel·les, narracions, teatre, assaig, reculls d'articles periodístics o entrevistes, però l'andritxol es projectava millor com a escriptor sobretot en les novel·les, com sostenia ell mateix. Per això, els en suggereixo una d'atrevida i singular que ofereix una excel·lent dosi de literatura en estat pur, *Lola i els peixos morts*. Es tracta d'una novel·la, amb elements autobiogràfics, carregada de mala llet, que, a partir de les vicissituds d'uns personatges força anodins, repassa la vida social i política barcelonina a partir dels anys seixanta del segle passat. El protagonista, Hèlios, és un mallorquí cínic, que està de tornada de tot, i retroba Lola, una antiga amant seva, en un horrorós restaurant de plats

combinats de la Rambla Catalunya. A partir d'aquí, el relat és un torrencial monòleg en primera persona d'Hèlios que evoca, de forma desordenada, diversos episodis de la seva vida, reflexions personals, digressions, etc. Precisament, el principal encert de la novel·la consisteix a oferir la veu sarcàstica, amoral i desbocada d'algú que es pot considerar un fracassat i que, de fet, no té un concepte gaire elevat de si mateix: "A Mallorca hauria estat un mitja merda encaixat i a Barcelona m'he quedat en merda sencera marginalitzada."

Un dels elements més abundants d'aquesta autoficció és el sexe. En general no es tracta d'un sexe lúbric, plaent, sinó que el narrador es recrea en els aspectes més sòrdids. Quan Hèlios recorda que "hi va haver aquella temporada en la qual em vaig obcecar a tirar-me una femella nova cada setmana", explica les dificultats i la "duresa" d'aquella etapa. El tractament del sexe no acostuma a ser gens amable —inclou un episodi de violació— i arriba a descriure escenes

escabroses ja dins de l'esperpent:

I un dia la llepava, el meu cap entre les rabasses de les seves cuixes; en venir-li les contraccions de l'orgasme em va engrunar la cara, em premé les galtes i llavors el meu pont bucal, tres dents i un ullal, va saltar i quedà enganxat a la seva matriu. Però el va expulsar d'una xerigotada, mentre reia bramulant i es corria fent xup-xup.

De vegades, la tendència a l'excés i a la hipèrbole —molt típica en Porcel— genera un cert desequilibri que desconcerta el lector, però el magma narratiu és tan divers i aclaparador que això no resulta important. En algunes digressions incorpora una divertida paròdia de les aventures de Sindbad de Les mil i una nits o evoca les vicissituds de Rasputin a la cort del tsar Nicolau II. Així mateix, hi ha referències bíbliques, descripcions de l'estret món literari barceloní de l'època o de les elucubracions d'un grup activista catalanista radical autotitulat Catalunya Primer de Tot (CPT), etc.

Tot i el seu to pessimista i desencisat, la novel·la té una gran amenitat i el seu tractament literari assegura estones de lectura francament divertida. És el que saben fer els bons escriptors. Porcel, a més, ho engloba dins una reflexió existencial —"l'home només constitueix l'instant que passa i l'espera del futur inexistent"—, reflexió a la qual, amb habilitat, li lleva el to massa transcendent, però sí que posa de manifest que, amb el pas del temps, els fets de la vida viscuda queden malmesos, perduts "com un estol de peixos morts" als quals al·ludeix el títol.

Humor

Boet

